

שיעורי חינוך

פונעם ראש ישיבה שליט"א

פראקטישע עצות און הדרכות פאר עלטערן, מלמדים, מחנכים און מחנכות

פרשת תרומה
שנת תשפ"ה

גליון
צ"ז

שיעורים אין חינוך

פונעם ראש ישיבה שליט"א

דיסציפלין און שרעק

דאך נישט אלעס איבער וואס איז געווען אין שולע, יעצט זענען זיי געוואויר געווארן די מעשה, יענע לערערין האט געוואלט אויסלערנען איר טאכטער צו זיין דרך ארץ'דיג, האט זי איר אריין גענומען אין א טונקעלע בוילער רום, און איר דערשראקן אז זי גייט באקומען גיהנום!

[איך וועל מסביר זיין פאר די ירושלים'ע מחנכים וואס א 'בוילער רום' איז. עס איז א שטוב וואס איז געווענליך נישט צוגעגנדיגט שיין, דארט ליגן מאשינען מיט רערן וואס הייצן אן די קאלטע וואסער, אין אמעריקע איז דא אין יעדע בנן אזא שטיבל.

אין ירושלים ארבעט עס אנדערש, עס ליגט א פאס וואסער אויפן דאך און עס הייצט זיך דורך די זון (מען רופט עס 'דוד שמש').

אפילו ווען די בוילער רום וואלט געהאט לעקטער - איז דאס אויך זייער שרעקעדיג פאר קינדער, ווער רעדט נאך אן לעקטער! קינדער האבן זייער מורא פון דעם שטוב, מען זעט דארט מאשינען מיט פייפס (רערן), עס ברענט דארט א פייער, עס איז פול מיט מייז שמוץ, מייזן לויפן דארט ארום, קיינער האט נישט קיין הנאה צו זיין אין אזא שטוב, אפֿשר מרה שחורה'דיגע מענטשן גלייכן אהין צו גיין.

זייט דעמאלט האט דאס קינד געכאפט א שוויגעניש, זי איז אריין אין א פחד, אין א פארמאכטייט.

עס איז געלונגען פאר די לערערין צו מאכן סדר אין קלאס, אבער דאס איז נישט קיין 'דיסציפלין', דאס איז 'פארמאכן די קינדער', עס איז שוין אריבער דריי יאר און דאס קינד איז נאכאלץ געשעדיגט אין איר מח!

די מאמע האט געוויינט צו מיר אז זי

וויילאמסבורג, עס האט ממש אויסגעקוקט די זעלבע, ווען מיר האבן געעפנט די שולע 'בית פיגא' אין וויילאמסבורג האבן מיר עס געעפנט אין א בעיסמענט פון א דירה, מיר האבן געהאט צוויי לערערנס, די היינטיגע מנהלת און א מיידל, ברוך השם צוביסלעך שניידט מען שוין היינט די פירות, פון דעם איז געווארן אזא שיינע קהילה.

די אלע וואס האבן געלערנט דא אין די מוסד ביז זייער חתונה, זענען אן ענגן אחר לגמרי.

יעדער מוסטשעט זיך, יעדן דארף מען מחזק זיין, אבער אז מען באקומט א גוטע חינוך איז עס גאר אנדערש.

געשעדיגט די מח פון א קינד

איך וויל היינט רעדן פון אן ענין, איך האב שוין אמאל גערעדט דערוועגן, פון דעסט וועגן וויל איך דאס נאכאמאל מחזק זיין.

פאריגע זומער זענען צוגעקומען צו מיר א משפחה וואס זענען פרישע מקורבים [וואס מיינט 'פרישע מקורבים?'] - שטילערהייט זענען זיי שוין לאנג מקורב, זיי הערן שוין אויס די שיעורים אויפן האטליין פאר לאנגע יארן, נאר יעצט זענען זיי מקורב געווארן אפן, דער מאן האט אנגעהויבן קומען צו די ליל שישי שיעורים, און די פרוי צו די פרויען צוזאמקומען] זיי האבן זייער געוויינט, איך פרעג זיי: "וואס גייט פאר?" דערציילן זיי אז זייער קליינע טאכטער גייט אין א גרויסע מוסד אין בארא פארק, פאר דריי יאר צוריק איז זי ממש געווארן געדעמעדיגט [געשעדיגט], נישט 'ברוחניות', נאר עפעס איז געשען מיט איר מח.

די עלטערן האבן נישט געוואוסט ווי אזוי דאס איז געשען, ווייל קינדער דערציילן

מיטן אייבערשטנס הילף ברענגען מיר איך א שיעור וואס דער ראש ישיבה שליט"א האט געגעבן פאר מחנכים, דאנערשטאג פרשת בא שנת תשפ"ה לפרט קטן, אין וויילאמסבורג יע"א

א זכיה מחזק צו זיין די מחנכים

איך טראכט אלץ אז איך בין נישט גערעכט, איך וואלט געדארפט געבן מער חיזוק פאר מלמדים, אבער איך קום פשוט נישט אן.

איך פרעג אלץ די בחורים און אינגעלייט ווער עס קען מיר בארגן א שעה, צוויי, דריי... ווען איך זע א בחור וואס קומט און גייט, ער האט נישט וואס צו טון מיט זיין צייט, פרעג איך אים: "אפֿשר באַרוגסטו מיר צען מינוט?"... אין די צען מינוט קען איך אריינכאפן צו שרייבן נאך א תורה פון לקוטי מוהר"ן מיטן פירוש "שפתי תפתח", אדער נאך אביסל פונעם פירוש "חזית איש" אויף זהר הקדוש, אבער אז עס קומט מיר גא אויס אז איך קען זיך אונעקכאפן אינמיטן מין פארנומענעם סדר היום, אראפ גנב'ענען א צען פופצן מינוט, צו מחזק זיין די מחנכים פון אונזערע מוסדות, איז עס פאר מיר א גרויסע זכיה און א גרויסע שמחה.

אז מען באקומט א גוטע חינוך איז עס גאר אנדערש

ברוך השם מיר האבן שוין מוסדות אין עטליכע פלעצער; אין וויילאמסבורג, אין שטעטל, אין קרית יואל און אין ירושלים.

פאריגע וואך בין איך געווען אין ירושלים, איך בין געגאנגען באזוכן אונזער מוסד, וואס זאל איך ענק זאגן, איך בין זייער זייער נתפעל געווארן פון די מוסד דארט, עס האט מיר צוריק געברענגט אלטע זכרונות, ווי אזוי מיר האבן געעפנט די בית פיגא אין

זאגן: "מען קען נישט קומען שפעט, יעצט זען זיך שיינ אראפ, אמת דו גייסט גוט מיטהאלטן וואס מען לערנט?" און די תלמידה ענטפערט: "יא, און מען גייט ווייטער מיט די לימודים."

דאס איז א שפעעלע וואס וויינט

א לערערין האט מיר געשריבן א שיינע מעשה, א לערערין האט זיך אפגערעדט אויף איינע פון די תלמידות אז זי קאפערירט נישט, זי האלט נישט ביים פאלגן, נישט אז ביז היינט איז זי יא געווען וואויל, זי איז קיינמאל נישט געווען וואויל, נאר לעצטנס ווערט זי ערגער און ערגער, זי איז ממש נישט דא, עס איז נישטא מיט וועם צו רעדן, די לערערין האט זיך אפגערעדט אז זי ווייסט שוין נישט ווי אזוי זיך אומצוגיין מיט די מיידל, זיין שטרענג אדער זיין גוט צו איר, האט זיך די מנהלת אנגערופן: "זי איז נישט קיין שלעכט קינד, זי האט פשוט א שווערע נאטור."

איך האב זייער הנאה געהאט פון דעם שמועס, ווייל איך ווייס וואס דאס קינד גייט אריבער אינדערהיים, ווען די לערערין וואלט דאס געוואוסט וואלט זי איר אהיים גענומען און אויפגעצויגן ביי זיך אינדערהיים! דאס קינד ווערט נעבעך געפייניגט אינדערהיים, די מאמע געבט איר נישט קיין לופט צו אטעמען, און דאס קינד קומט נעבעך אין שולע אן קיין מח. [מען רעדט נישט דא ווער איז שולדיג, ווייל עס קען זיין אז די מאמע איז אויך נישט שולדיג, עס קען זיין אז איר מאמע האט איר אויך נישט געגעבן קיין לופט צו אטעמען, מען רעדט דא פונעם קינד, אויף וועם מען דארף רחמנות האבן].

יעצט, די לערערין טראכט פון איין זאך: דאס קינד גייט מיר יא פאלגן אדער נישט פאלגן, אבער טייערע לערערין, דאס איז א שפעעלע וואס וויינט, דאס איז א נשמה'לע וואס וויינט, א קליין קינד קען זיך נאכנישט מתגבר זיין אויף שוועריקייטן וואס זי גייט אריבער אין שטוב און געהעריג מיטהאלטן די שרייב ארבעט וואס מען מאכט אין שולע, זי איז נאכנישט געקומען צו זיך פון איר צופרי, ווען מען האט איר ארויפגעלייגט אויפ'ן פאס געפייניגטערהייט, אן לופט צו אטעמען.

עס איז בודאי יא דא א וועג פאר יעדן קינד

מען רעדט נישט דא פון א קינד וואס דרייטט איבער אין פתה, ווייל א קינד וואס דרייטט איבער מוז מען אויסלערנען אז מען קען דאס נישט טון, מען רעדט דא פון א קינד וואס האלט נישט מיט די לימודים וואס מען לערנט אין שולע.

גלייך אנוועק געשטעלט אויף זיין פלאץ, עס איז געווען א מורא'דיגע דרך ארץ, ווייל נאר אויב עס איז דא דרך ארץ קען מען מקבל זיין.

מיט דעם אלעם, ווי וויכטיג דיסציפלין איז - טאר מען נישט דערשרעקן קיין קינדער!

דער קינד האט אנגעהויבן צו שטאלפערן

איך האב אמאל געשמועסט מיט א טאטע וואס זיין זון שטאלפערט, דערציילט מיר דער טאטע, ווי אזוי האט זיין זון אנגעהויבן צו שטאלפערן, יארן צוריק איז ער געפארן קיין קאנאדע צו א חתונה, מען איז געפארן לאנגע שעות אין איין צי, אינמיטן וועג האט מען זיך אפגעשטעלט, מען זאל קענען גיין אין בית הכסא, די בית הכסא איז נישט געווען צוגעשטעלט געהעריג אזוי ווי אין א געזו סטאנציע, נאר עס איז געווען א טונקעלע פארמאכטע שטוב, דער זון איז דאן נאך געווען א יונג קינד, האט ער געבעטן זיין טאטע אז ער האט מורא צו גיין אין דעם בית הכסא, האט דער טאטע אים געהייסן שטרענג: "וואס האסטו מורא? גיי אריין!" דער אינגל איז טאקע געגאנגען אבער ער איז צוריק געקומען דערשראקן, אן א לשון, זייט דעמאלט שטאלפערט ער.

ווייל איך ענק בעטן טייערע מחנכים, דערשרעקט נישט קיין קינדער.

ברוך השם אז אין וויליאמסבורג האבן מיר נישט קיין בוילער רום, אבער אין שטעטל האבן מיר א בוילער רום, איך וויל אז די איינגעשטעלטע זאלן אפילו נישט וויסן פון דעם שטוב, קינדער קענען זיך זייער דערשרעקן פון דעם, נישטא אזא זאך דערשרעקן קינדער.

פארנוואס האט דער סאטמער רבי געעפנט די שולע 'בית רחל'?

איך וויל די לערערין פון 'בית פיגא' זאלן וויסן די סיבה פארנוואס מיר האבן געעפנט די שולע.

דער הייליגער סאטמער רבי זכותו יגן עלינו האט געזאגט ביים עפענען די בית רחל שולע: "איך עפן א שולע אז מיידלעך זאלן האבן וואו צו גיין און וואו צו קומען, נישט צו קענען שטודירן", - 'בית פיגא' האב איך אויך געעפנט צוליב דעם טעם, אז די מיידלעך זאלן האבן וואו צו גיין און וואו צו קומען.

מען פרויבירט די בעסטע אז יעדער זאל זיין צייטליך און עס זאל זיין אחריות'דיג, אבער אויב א תלמידה איז געקומען שפעט, דארף מען איר נישט פארשעמען, נאר מען קען איר

האט מורא אפערט איז עס איר שולד, אז זי איז נישט קיין גוטע מאמע, זי שפירט ווי זי אליינס דארף נעמען בארואיגונג מעדעציענען, זיך צו בארואיגן פון אירע שולד געפילן, האב איך איר געזאגט: דער שולד געפיל וואס איר האט קומט פון דער יצר הרע, דער יצר הרע קומט אלץ צו א מענטש און וויל אים צעברעכן דער מענטש זאל טראכטן 'איך בין שולדיג', דער הייליגער רבי האט אונז געלערנט זיך אכטונג צו געבן פון די סארט מחשבות, מען קען נישט טראכטן פונעם עבר, וואס עס איז געווען, מען קען נאר טראכטן 'ווי אזוי איך קען זיין א גוטע מאמע פון יעצט', 'ווי אזוי איך קען זיין א גוטע לערערין פון יעצט', מען טאר זיך נישט אויפפעסן דאס געזונט מיט אלטע מעשיות.

דיסציפלין איז פון די יסודות אין אידישקייט

וואס וויל איך ארויס ברענגען מיט די מעשה? איך פארלאנג פון אלע מלמדים און לערעריןס ביי אונז אין מוסד אויסצולערנען 'דיסציפלין', מען מוז אויסלערנען דיסציפלין, מען מוז אריין ברענגען אין די קינדער 'דרך ארץ', איך קוק ארויף מלמדים און לערעריןס וואס קענען אריין ברענגען דרך ארץ אין פתה.

ווען א מלמד קומט מיר זאגן אז די קינדער זענען צעלאזט, ווייס איך אז עס האט גארנישט צו טון מיט די קינדער, (קען זיין עס האט אויך גארנישט מיט'ן מלמד, אפער ער איז נישט געאייגנט צו זיין א מלמד), א מלמד דארף קענען אנוועק שטעלן א טון אין פתה, אויב ער קען דאס נישט אנוועק שטעלן, דארף ער בעטן הילף פון אפיס.

דיסציפלין איז פון די יסודות אין אידישקייט!

ביי די הייליגע תלמידי בעל שם טוב זכותם יגן עלינו איז געווען זייער א שטארקע דיסציפלין.

מוהרא"ש דערציילט אז דער הייליגער מגיד פון מעזריטש זכותו יגן עלינו איז נעבעך געווען געלעמט אויף איין פוס לא עלינו, ער איז געגאנגען מיט שטעקענעס, ווען די תלמידים האבן נאר געהערט פון דער ווייטנס דאס קול פון די שטעקענעס, האט יעדער זיך אנוועק געשטעלט אויף זיין פלאץ און מען האט זיך נישט גערירט.

די איינציגסטע פלאץ וואו איך האב דאס צוגעזען, איז געווען ביי מוהרא"ש, יעדע דאנערשטאג נאכט ווען מען האט נאר געהערט דאס קול ווי מוהרא"ש קומט אראפ די טרעפ [מוהרא"ש זכותו יגן עלינו האט געוואוינט העכער די שול] האט זיך יעדער

נאכ'ן שיעור האט דער ראש ישיבה שליט"א געענטפערט אויף שאלות וואס מלמדים און לערערנס האבן אריינגעשיקט צו פֿרעגן.

איך רעד צום וואנט?

א לערערין פֿרעגט: וואס זאל איך טון אז איך גרייט זיך אן צו לערנען מיט די קינדער א לימוד, און בשעת איך געב דעם שיעור זעט אויס ווי קיינער איז נישט דא, אלע קינדער זיצן מיט בלייען און צעטלעך און מען מאלעוועט.

דער ענטפער איז: מען דארף וויסן אז יעדעס ווארט וואס מען רעדט צו א קינד - גייט אריין אינעם קינד, אפילו עס דאכט זיך ווי קיינער הערט נישט אויס, און מען רעדט צום וואנט, דארף מען גלייבן און וויסן אז אלע ווערטער גייען אריין.

אין אלע שולעס איז איינגעפירט אז בשעת די לערערין געבט א שיעור, זיצן אלע קינדער איינגעבויגן און מען שרייבט אפ דעם שיעור, עס דארף נישט וויי טון אויב מען באמערקט ווי א קינד שרייבט נישט אראפ דעם שיעור, נאר זיצט און קאטשקעט, זי מאלט דאליס און שיינע בילדער, ווייל למעשה גייען אלע ווערטער אריין אין יעדן קינד.

וואס טוט מען מיט א קינד וואס דארף אייביג אלעס טון?

א מלמד פֿרעגט: וואס טוט מען מיט א קינד וואס אויב מען איז אים נישט מכבד, צום ביישפּיל, מען איז אים נישט מכבד צו זיין בעל תפלה אדער גבאי, הייבט ער אן צו מוטשען און פארפירן?

דער ענטפער איז: עס ווענדט זיך ווי א קינד; אמאל איז גענוג אים צו זאגן: **"דו וועסט זיין בעל תפלה אן אנדער מאל"**, און אזוי ווערט ער שטיל, אָבער אויב איז עס א קינד וואס אויב מען וועט אים זאגן: **"דו וועסט זיין בעל תפלה אן אנדער מאל"** - וועט ער ווייטער זיך עקשניען, איז נישט ווערד מען זאל זיך בכלל אפּשטעלן און די גאנצע פּתּה זאל יעצט ווערן איבער געקערט, ענדערש פארדרייט מען דעם מצב, מען מאכט זיך פאילו מען באמערקט נישט אז דער קינד איז נישט צופרידן, און שפעטער רופט מען אים ארויס אינדרויסן און מען איז אים שיינ מסביר אז **"עס איז נישט גוט דו זאלסט אלעס טון, דו דארפסט אויך איבער לאזן פאר אנדערע"**.

דער אייבערשטער זאל העלפן עטץ זאלסט האבן אסאך הצלחה, אמן.

יעדער וואס טוט מיט אנדערע מענטשן טראכט: איך רעד און איך רעד און איך רעד, וואס טו איך שוין אויף? וואו גייען מיינע ווערטער אריין? איך טראכט אויך אסאך מאל: 'וואו גייען מיינע דיבורים, בשעת עס איז נאך דא פרויען וואס פארוופן זיך אלס תלמידות פון בית פיגא און זיי שערן זיך נישט אפ די האר?!'

אָבער דא זעט מען ווי נאך אפאר יאר זענען אלע דיבורים אריין און עס האט געטוישט א מענטש צום גוטן, דארף עטץ דאס אויך געדענקען אז איין טאג גייען מיינע דיבורים אריינגיין אין די קינדער'ס הערצער.

שכר אויף ביידע וועלטן

דער שכר פון אויפבויען קינדער איז נישט פשוט

מען באקומט סיי שכר אויף יענע וועלט, און אויך אויף די וועלט, מען פילט אזוי גוט! מען שפירט: איך האב עפעס געטון די וואך, איך וואלט געקענט בלייבן זיצן אינדערהיים, אָבער איך בין געקומען אין חדר און אין שולע און איבערגעגעבן פאר די קינדער שיינע זאכן.

ווער רעדט נאך וואס וועט זיין אין אפאר יאר ארום, ווען ענקערע תלמידים וועלן חתונה האבן, זיי וועלן שוין זיין פערציג יאר, וועלן זיי ענק אפּשטעלן און זאגן: **"איך געדענק ווען איך בין געווען א קינד, האב איך זיך אויפגעפירט אזוי נאריש, איך בין געווען אזוי שלעכט, און איר האט זיך נישט אויפגעטוט אויף מיר!"** - אוי וועט דאס ענק געבן לעבן!

דאס האט נישט דוקא מיט מלמדים וואס זיצן א גאנצן טאג מיט די קינדער אין חדר, דאס איז מיט יעדער וואס איז איינגעשטעלט אין א חדר אדער א שולע, יעדער וואס האט סיי וועלכע שייכות מיט קינדער, - וועלן צוריק הערן און ארום ווי תלמידים זענען דאנקבאר אויף יעדעס מאל וואס מען האט געהאט געדולד צו זיי ווען זיי האבן זיך אויפגעפירט ווילד.

לייגטס אריין אין די קינדער א געפיל צו אידישקייט, א געפיל צו צניעות, א געפיל צו איידלקייט, אלע קינדער זאלן ליב האבן דעם אייבערשטן און ליב האבן צו זיין אידן.

דער אייבערשטער זאל העלפן עטץ זאלסט האבן די חכמה אכטונג צו געבן אויף קינדער און אויפבויען קינדער.

...

אפילו א קינד וואס דרייטט יא איבער און מען דארף איר אויסלערנען - קען מען אויך נישט אויסלערנען מיט א וועג פון דערשערקן, נאר מען מוז טרעפן א וועג ווי אזוי צו רעדן צו איר, און מיינט נישט אז עס איז נישטא קיין וועג מיט א קינד, ווייל 'עס איז בודאי יא דא' (לשון רבינו, ספורי מעשיות, מעשה א, מאבדת בת מלך) א וועג פאר יעדן קינד, 'עס איז בודאי יא דא' א וועג ווי אזוי מען קען מאכן א קינד זאל זיך עפענען און אויפשטייען.

אויב די עלטערע לערערנס וועלן צוריק קוקן אויף די פריערדיגע תלמידות וואס מען האט פון זיי געדארפט אסאך שלינגען און שליינגען, וועט מען זען ווי די בלומעלע האט זיך אזוי שיינ געעפנט, די קינדער זענען אויפגעוואקסן זייער שיינ אלעס א דאנק זייער סבלנות און געדולד, זעט מען פון דעם ווי פאר יעדן קינד איז דא א וועג און האפענונג צו מצליח זיין.

איך געדענק אסאך מעשיות פון קינדער וואס די מלמדים האבן זיך זייער געמוטשעט מיט זיי, די מלמדים פלעגן אסאך קומען צו מיר זיך אפּרעדן אויף זיי, און זיי האבן געהאט אסאך סבלנות, זיי זענען זיך אומגעגאנגען מיט די קינדער מיט רחמנות, מען האט זיי געלאזט זיצן אין די זייט, און געווארט און געווארט, און היינט בליען די קינדער זייער שיינ, באלד זענען שוין די קינדער אליינס 'מלמדים'.

זאלט איר וויסן ווי גרויס די זכות איז צו זיצן מיט אידישע קינדער, אויפבויען און געבן א שמייל פאר יעדן קינד.

מיינע דיבורים גייען אריין אין די תלמידים

די וואך האב איך געהאט א מוראדיגע מוראדיגע שמחה, זונטאג נעם איך אויף תלמידים, איז געקומען צו מיר א קאפל, דער אינגערמאן איז א תלמיד הישיבה און זיין ווייב האט איין יאר געלערנט אין בית פיגא, זיי האלטן יעצט צוויי יאר נאך די חתונה, זיי דערציילן מיר א בשריה טובה אז די פרוי האט זיך יעצט אפּגעשוירן אירע האר!

דאס איז זייער שטארקע חיזוק פאר מיר און דאס וועט ענק אויך געבן שטארקע חיזוק, די פרוי האט נישט אזוי לאנג געלערנט אין 'בית פיגא', און בלויז פון די דרשות וואס מען האט גערעדט אין שולע, צוזאמען מיט די דרשות וואס זי הערט ביי די פרויען צוזאמקום, האט צוגעברענגט אז איין טאג האט זי אפּגעמאכט פון איר אייגענע ווילן אז זי וויל זיך אפּשערן.

פארוואס אין חדר בין איך מצליח. און אינדערערהיים נישט?

שאלה:

לכבוד דער ראש ישיבה שליט"א,

איך וועל גלייך צוגיין צום ענגן, איך בין א מלמד ברוך השם, און ביי מיר אין ביהמ"ד מוזאדיג געשמאק און פאזיטיוו, אלע זענען פרייליך, איך לויב און רום יעדן אויס, איך שמייכל צו יעדן, איך לערן ברוך השם פאר מיט געשמאק, איך פאלג וואס דער ראש ישיבה שליט"א זאגט פאר די מלמדים.

וואס זאל איך אבער טון אז ביי מיר אין שטוב איז חושך עגן וערפל, איך שריי אויף די קינדער, איך הער נישט אויף טיילן פסקים. דעם יום טוב האב איך עטליכע מאל געשלאגן מיין זון, און איין מאל מיין טאכטער.

עס הייבט זיך אן אז מיין זון איז נישט דרך ארץ'דיג, און מיין טאכטער זאגט יעדע מינוט "ניין" פאר מיין ווייב און פאר מיר. און ווי נאר עס ווערט נישט פרייליך אינדערערהיים, בין איך מקפיד אויף יעדע זאך, עס ווערט אנגעצויגן.

אויב דער ראש ישיבה שליט"א וועט מיר פרעגן, "פארוואס טאקע איז דאס אזוי?", איך בין נישט אזוי קלוג זיך אליין ארויס צו האבן, צי עס האט מיט דעם אז מיין ווייב איז נישט איינשטימיג מיט מיר און זי שעצט מיר נישט, דערפאר איז מיין מוח עגן און אינדערערהיים פארליר איך דעם שמייכל, און די לופט ווערט אנגעצויגן, בכלל שפיר איך ווי ביי די חינוך שיעורים בין איך מער קלאר וואס איך האב צו טון, דער ראש ישיבה שליט"א לייגט אראפ דעם שפראך ווי אזוי מען זאל רעדן צו די קינדער, אבער ביי די שיעורים פון שלום בית איז עס נישט אזוי בפרטיות, דער ראש ישיבה געבט נישט דעם משל ווי אזוי צו האלטן א שטוב פאזיטיוו און פרייליך, וואס צו זאגן פאר די ווייב און ווי אזוי מען קומט אהיים, וואס זאגט מען מיט א שמייכל, מער קלארער. אדער קען זיין אז אין חדר איז עס אביסל 'געמאכט', 'בלומר'שט, מען מאכט א שמייכל און מען גריסט יעדן מען רימט יעדן ווידער אינדערערהיים איז עס צו אמת'דיג? עס איז נישטא די אראפגעלאקייט צו שמייכלען וכו'. אויך קען זיין אז איך האב פשוט נישט קיין אנגנג פון וואס דאס קומט.

ברוך השם אז דער ראש ישיבה שליט"א האט ביי יעדע בריוו צוגעטראפן קלארער מיין מצב

ווי איך אליינס, אפשר קען מיר דער ראש ישיבה שליט"א העלפן ביטע?

יישר כח

תשובה:

בעזרת ה' יתברך - יום ה' פרשת אהרי-ב', כ"ד ניסן, ט' לעמר, שנת תשפ"ד לפרט קטן

לכבוד ... גרו יאיר

איך האב ערהאלטן זיין בריוו.

חינוך הַבָּנִים וְהַבָּנוֹת איז נישט קיין גרינגע זאך, עס איז פון די שווערסטע עבודות, מען דארף האבן אייזערנע נערנען זיך צו קענען האלטן רואיג און פרייליך, מען דארף אסאך בעטן דעם אייבערשטן אויף דעם, בפרט ווען עס קומט יום טוב ווען מען זיצט א גאנצע וואך אין שטוב מיט די קינדער, פאר א סעודה און נאך א סעודה, דארף מען אסאך בעטן דעם אייבערשטן מען זאל בלייבן פרייליך און וויסן ווי אזוי צו מחנך זיין די קינדער, ווען צו זאגן, וויפיל צו זאגן און ווי אזוי צו זאגן.

הַדָּבָר הַרְאִשׁוֹן זאלסטו מער נישט נוצן קיין הענט, נישטא אזא זאך שלאגן קינדער, דער רבי איז געווען זייער שטרענג אויף דעם, מען זאל נישט שלאגן די קינדער. דער רבי האט געזאגט: "וואס מען פועל'ט מיט שלעכטס וואלט מען געקענט בעסער און גרינגער פועל'ן מיט גוטס", געענדיגט מיט נוצן הענט, נוצ די הענט נאר צו גלעטן און צו קניפן אין בעקל, געענדיגט מיט שלאגן.

שנית זאלסטו זיך נישט אראפקלאפן, אפילו זיין ווייב איז מיט דיר נישט איינשטימיג, זי האט איר גאנג וכו', זאל דיר דאס נישט אראפוארפן; איי וועסטו פרעגן ווי אזוי מאכט מען דאס? ווי קען מען זיין בגדלות המוחין אז מען לעבט מיט א ווייב וואס איז מזלול? דער ענטפער איז, דער רבי זאגט (לקוטי מוה"ר חלק ב', סימן פב), ווען מען איז זיך מבטל צום אייבערשטן, מען וויל גארנישט, מען וויל נאר טון די רצון השם,

מען האט ליב די ווייב ווייל דער אייבערשטער האט געהייסן, נישט ווייל מען גייט צוריק באקומען פון איר עפעס, און נישט ווייל זי וועט זיין שיינ צו מיר און רעדן שיינ, נאר ווייל דער אייבערשטער האט מיר געגעבן די פרוי און מיט איר האב איך קינדער, וועל איך איר ליב האבן - דעמאלט - זאגט דער רבי - ווערט די ווייב בטל צום מאן און מען קען לעבן א חיים טובים.

קלאפ זיך נישט אראפ, ערווארט נישט גארנישט פון זיין ווייב, און אז זיינע קינדער פאלגן נישט, זאלסטו זיי זאגן מיט ליבשאפט: "דער אייבערשטער זאגט מען דארף פאלגן א טאטע און מאמע, און אז מען פאלגט א טאטע און מאמע באקומט מען א גרויסע שכר", די ווערטער זאלסטו זיי זאגן מיט ליבשאפט, (מיט א שטרענגע פנים אבער מיט ליבשאפט).

ועל כולם גיי יעדן אינדערפרי וויין זיך אויס צום אייבערשטן, בעט אים איבער און בעט אים ער זאל דיר מקרב זיין, בעט אים ער זאל דיר געבן ליבשאפט, דיר ווייזן אז ער האט דיר ליב, דערצייל אים ווי שטארק דו ביסט צעקלאפט ביי דיר, דערצייל אים ווי דו שפירסט זיך ווי א שמאטע וכו', בעט אים ער זאל דיר מאכן שפירן גוט, דו זאלסטו האבן א שטארקע אמונה און געדענקען אז מען גייט שוין פאלד צוריק אהיים און מען נעמט גארנישט מיט, מען נעמט מיט נאר מצות און מעשים טובים און די דורות וואס מען לאזט איבער.

דער אייבערשטער זאל העלפן זאלסטו האבן הצלחה אין אלע ענינים.

...

(קונטרס עצות אמונה פרשת קדושים תשפ"ד)

צו באקומען וועכנטליך דעם גליון, ביטע שרייבט צו: jhbul1234@gmail.com

קול ברסלב

קול ברסלב - שיעורים; מעשיות פון תפלה און נאך
0910-444-212 / 060-351-845
ארץ ישראל 0797040069 / ענגלאנד 03303502363 / קאנאדא 320-438-9090
חיזוק יומי אימעיל chizikyomi@gmail.com / טעלעפאן מעדיציניג 347-630-2876

קול ברסלב - שיעורים; חיזוק יומי; ניגונים; מעשיות פון תפלה און נאך
0910-444-212 / 0910-351-845
ארץ ישראל 0797040066 / ענגלאנד 03303502361 / קאנאדא 4383008080
בעלגיע 3235003461 / ארגענטינע 11552354370